

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.990 van 1 april 2014
in de zaak A. 211.997/XII-7629**

In zake: Desiré HOUTHAEVE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Frederiek Wauters en Benjamin Herman
 kantoor houdend te 8800 Roeselare
 Jan Mahieustraart 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE STAD ROESELARE
2. de STAD ROESELARE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6/24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 maart 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Burgemeester van de Stad Roeselare dd. 21 maart 2014 inzake het dossier café M-ONKEYBAR, Zuidstraat 24, 8800 Roeselare op basis van artikel 9bis van de Wet van 24 februari 1991”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 maart 2014, om 14.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat Benjamin Herman, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker baat in de Zuidstraat 24 te Roeselare sinds 1 januari 2014 een (dans)café uit.

3.2. Met een schrijven van 19 maart 2014 wordt verzoeker uitgenodigd om op 21 maart 2014 te worden gehoord in verband met het voornemen van de burgemeester van de stad Roeselare om het café “voor een periode van maximum 1 maand” te sluiten op grond van artikel 9*bis* van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en

van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen (hierna verkort als “drugwet”).

3.3. Op 21 maart 2014 besluit de burgemeester de instelling van verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de drugwet te sluiten voor een duur van één maand.

Dit is de bestreden beslissing.

In de motivering wordt – onder “Feitelijke omstandigheden” en “Beoordeling en besluit” – overwogen:

“Feitelijke omstandigheden

Omtrent de aanwezigheid van verdovende middelen werden volgende vaststellingen gedaan door de bevoegde politiediensten:

- Op 21 januari 2014 ontving de politie PZ RIHO informatie dat er drugs zouden gebruikt en gedeald worden in de instelling M-Onkeybar te Roeselare. Er werd bijgevolg een dossier opgestart inzake de handel in verdovende middelen in de M-Onkey bar te Roeselare dat geregistreerd werd onder het nummer KO.[...]
- Op 15 maart 2014 omstreeks 01.48 uur werd door de politie PZ RIHO een controle gestart in de instelling M-Onkey bar te Roeselare, Zuidstraat 24 in het kader van het dossier KO.[...] inzake de handel in verdovende middelen en in het kader van de overlast problematiek.

Vijf personen werden door de drughond aangeblaft wat wijst op het bezit of recentelijk gebruik van drugs. De fouille van 4 van die personen was negatief doch één van hen verklaarde dat hij net een joint had gerookt. De vijfde persoon werd in het bezit gevonden van een gebruikershoeveelheid cocaïne.

De instelling werd door een steun team van de federale politie gecontroleerd met een gespecialiseerd toestel op sporen van aanwezigheid of gebruik van drugs. Op 8 plaatsen in de instelling werden stalen genomen. Zeven van de acht plaatsen testen positief op sporen van cocaïne. Betreft de volgende plaatsen :

bingo-automaat; tablet naast de bingo-automaat; de kassa; de bar; de dames wc; de voetbaltafel en een tafel {ton} in de instelling. Enkel het staal van de heren wc testte negatief.

De grond van de instelling lag bezaaid met sigarettenpeuken wat er op wijst dat er in de instelling gerookt werd op niet aangepaste ruimtes.

Het parket van Kortrijk zal in een navolgend proces verbaal in het dossier KO. [...] ingelicht worden van het resultaat van de controle.

Ook werden er 2 processen verbaal opgesteld inzake illegaal verblijf in ons land lastens 2 bezoekers van de instelling. Betreft de dossiers KO. [...] en KO. [...]

Bovendien werden volgende politionele vaststellingen gedaan omtrent de exploitatie van de zaak:

- Op 1 januari 2014 ontving de meldkamer van de politiezone RIHO een oproep van HOUTAEVE Désiré dat er moeilijkheden zijn aan zijn instelling. Bij aankomst van de politiediensten was de betrokken persoon al vertrokken en waren de problemen opgelost.
- Op 11 januari 2014 moest de interventiedienst van PZ RIHO tussen beide komen inzake een feit van opzettelijke slagen en verwondingen. Betreft het dossier KO. [...]

Eén van de betrokkenen was de persoon waarvan dit een ander dossier blijkt dat hij als ‘portier’ te werk gesteld was in de M-Onkey bar dit niettegenstaande betrokkene over geen vergunning beschikt om bewakingsopdrachten te mogen uitvoeren.

- Op 1 februari 2014 heeft de PZ RIHO omstreeks 05.30 uur een melding ontvangen van een persoon dat zij moeilijkheden had met een persoon van Albanese origine in de M-Onkeybar te Roeselare. Hierop heeft het slachtoffer de instelling verlaten doch zij werd gevolgd door 5 personen die uit de instelling kwamen waarbij het tot lichte handtastelijkheden is gekomen met één van deze personen. Betreft het dossier KO. [...]

- Op 7 februari 2014 omstreeks 23.30 uur heeft de meldkamer van PZ RIHO een melding ontvangen van een vechtpartij van een 20 tal personen aan de M-Onkey bar te Roeselare. Bij de aankomst van de politie ter plaatse was er een discussie met een 4tal personen die de toegang tot de instelling geweigerd werden.

- Op 8 februari 2014 omstreeks 01.39 uur werden er vaststellingen gedaan aan de M-Onkey bar van geluidshinder. Betreft het dossier KO. [...]

- De politiezone RIHO heeft op 12 januari 2014 een onderzoek gestart inzake de wet op de jeugdbescherming. Uit dit onderzoek blijkt dat de betrokken minderjarige persoon regelmatig in de M-Onkeybar te Roeselare vertoeft. Betreft het dossier KO. [...]

- Op 15 maart 2014 omstreeks 01.45 uur werd de politie PZ RIHO opgeroepen naar een vechtpartij ter hoogte van de ingang van de M-Onkey bar te Roeselare. Uit het onderzoek blijkt dat de 4 verdachten en het slachtoffer uit de M-Onkey bar kwamen. Betreft het dossier KO. [...]

Bij de controle werd vastgesteld dat er opnieuw 2 personen een bewakingsopdracht in de instelling uitvoerden niettegenstaande zij over geen wettelijke vergunning daartoe beschikken. Van deze inbreuk werd proces-verbaal opgesteld en werden de betrokken personen en de uitbater HOUTAEVE Désiré al verhoord. Betreft de dossiers [...];

[...]

Beoordeling en besluit

Voorliggend dossier illustreert de wijze waarop de exploitatie van de zaak wordt waargenomen.

De vaststellingen van de politie, die voorwerp uitmaakten van het dossier, bevestigen dat het duidelijk een zaak betreft waar verdovende middelen worden gebruikt.

De drugswet beoogt het aan banden leggen van verkoop, verhandelen of vergemakkelijken van gebruik.

Uit de vaststellingen van de politie dd. 15/04/2014 [lees: 15/03/2014] blijkt overduidelijk dat de zaak een zeer substantieel probleem kent inzake druggebruik. Niet alleen werden er drugs aangetroffen bij een bezoekers, maar bovendien werden op maar liefst 7 van de 8 onderzochte plaatsen, sporen van drugs teruggevonden.

Onder deze plaatsen bevinden zich onder andere de kassa en de bar, hetgeen er op wijst dat dit druggebruik bezwaarlijk onbekend kan zijn aan de uitbater.

Er zijn aldus voldoende indicaties zijn om aan te nemen dat deze zaak geen toevallige locatie is van een eenmalig incident maar integendeel door de wijze van exploitatie het gebruik van verdovende middelen minstens faciliteert, hetgeen door de drugswet beoogd wordt tegen te gaan.

Aldus wordt door de Burgemeester het volgende beslist

Artikel 1 : De burgemeester beslist op basis van artikel 9bis van de Drugswet tot de sluiting gedurende een termijn van 1 maand meer specifiek van 22/03/2014 tot en met 21/04/2014.

[...]”.

3.4. Het college van burgemeester en schepenen bevestigt op 21 maart 2014 het besluit van de burgemeester.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting

5. Verzoeker voert aan dat zijn zaak pas sedert begin 2014 open is zodat een gedwongen sluiting na nog geen drie maanden te zijn geopend waarschijnlijk de doodsteek zal zijn voor zijn zaak. Ter ondersteuning voegt hij een brief van zijn accountant bij waarin deze verduidelijkt dat “uit de meest recente beschikbare boekhoudkundige gegevens en cijfers van de uitbating ‘Monky’ – uitbater Houthaeve Désiré – blijkt dat over deze startperiode de inkomsten net voldoen teneinde de kosten te betalen”. Een abrupte sluiting zou dan ook nefast zijn, zodat een behandeling op bijzonder korte termijn bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het grootste belang is.

6. De verwerende partijen betogen dat uit de omstandigheid dat het procedurereglement thans voorschrijft dat feitelijkheden dienen te worden uiteengezet die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen, niet kan worden afgeleid dat het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet meer vereist is. Hier anders over oordelen zou maken dat elke beslissing waaraan een termijn is verbonden en dus de behandeling van een annulatieberoep niet tijdig zijn doorgang zou vinden, zou volstaan om te gewagen van een mogelijke uiterst dringende noodzakelijkheid. Hieruit volgt dat verzoeker wel degelijk nog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient aan te tonen. Vervolgens betogen de verwerende partijen op omstandige wijze dat verzoeker niet aantoonde dat er sprake zou zijn van een daadwerkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel en besluiten zij dat verzoeker niet duidelijk maakt dat de bedrijfsvoering op een dermate wijze in het gedrang komt dat er sprake zou zijn van een procedure waarvoor dient te worden afgeweken van de normale gang van zaken.

Beoordeling

7. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

8. Anders dan wat de verwerende partijen betogen, vereist het voldaan zijn van deze wettelijke voorwaarde niet dat er in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou zijn aangetoond.

Verzoeker voert terecht aan dat een behandeling op bijzonder korte termijn zich aandient om de door hem uiteengezette nadelige gevolgen van de thans bestreden beslissing op te vangen. Zijn instelling is pas begin 2014 open gegaan. De boekhouder verklaart dat in deze startperiode “de inkomsten net voldoen ten einde de kosten te dekken”. De bewering van verzoeker dat de abrupte sluiting sinds 22 maart 2014, zelfs al blijft die beperkt tot één maand, nefast zal zijn voor zijn voor het voortbestaan van zijn pas opgestarte zaak, komt dan ook geloofwaardig over zonder dat hiertoe aannemelijk moet zijn gemaakt dat verzoeker vreest failliet te gaan. Het is redelijk, gelet op de duur van de bestreden sluiting, om aan te nemen dat hieraan niet kan worden verholpen middels een gewone vordering tot schorsing, die eveneens te laat zou komen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid dient derhalve aanvaard.

B. Ernst van het middel

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 9bis van de drugwet. Hij betoogt in essentie dat de voorwaarden om op basis van deze bepaling tot een sluiting over te gaan niet vervuld zijn.

In de eerste plaats stelt verzoeker dat er geen sprake is van herhaling. De bestreden beslissing werd genomen op basis van één controle. De overige elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald, hebben geen uitstaans met drugs. Dit is volgens verzoeker onvoldoende om een dergelijke ingrijpende maatregel te ondersteunen.

Ten tweede betoogt verzoeker dat de voorwaarde van gewichtige illegale activiteiten evenmin is vervuld. Tijdens de controle van 15 maart 2013 werd één persoon aangetroffen met een “gebruikershoeveelheid” cocaïne. Bij de andere aanwezigen werd niets aangetroffen, noch werd in de instelling, behoudens sporen van cocaïne, hoeveelheden cocaïne aangetroffen. Het aantreffen van sporen van cocaïne vormt geen afdoende reden om te besluiten dat er in de instelling van verzoeker drugs worden verkocht of afgeleverd en/of het gebruik ervan wordt vergemakkelijkt. Het kan al zeker geen aanleiding zijn om de instelling te sluiten. Het ontbreken van gewichtige en herhaaldelijke omstandigheden betekent eveneens dat de burgemeester geen ernstig aanwijzingen heeft om een dergelijke ingrijpende maatregel te nemen.

10. De verwerende partij betoogt in de eerste plaats dat uit de tekst van het voornoemde artikel 9bis van de drugwet niet blijkt dat er sprake dient te zijn van herhaalde vaststellingen. Wel moet er sprake zijn van “ernstige aanwijzingen die kunnen aantonen dat er sprake is van herhaaldelijk illegale

activiteiten die betrekking hebben op de verkoop, de aflevering of het vergemakkelijken van het gebruik van de door de drugwet geviseerde middelen”. Te deze is er een razzia geschied in de zin van artikel 9*bis* van de drugwet. Naar aanleiding van die razzia werd vastgesteld dat er één persoon daadwerkelijk in het bezit was van cocaïne en dat een andere persoon net een “joint” had gerookt. Een en andere maakt evenwel niet dat er sprake zou moeten zijn van ernstige aanwijzingen die wijzen op herhaaldelijke, illegale activiteiten die betrekking hebben op de geviseerde handelingen uit artikel 9*bis* van de drugwet. Hetgeen wel onbetwistbaar een ernstige aanwijzing is van dergelijke herhaaldelijke activiteiten – zulks uiteraard aangenomen met het aanwezige drugbezit – is volgens de verwerende partijen de vaststelling dat er in de instelling van verzoeker op niet minder dan zeven van de acht gecontroleerde plaatsen sporen van cocaïne werden aangetroffen. Van een eenmalig gegeven is er dan ook geen sprake. Te meer dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn uitbating in de startfase zit. Los van het gegeven dat, behalve de damestoiletten, de plaatsen waar er sporen van cocaïne werden aangetroffen allemaal publiekelijk toegankelijk zijn en open voor het zicht van het aanwezige personeel, dient te worden vastgesteld dat de aanwezigheid van sporen van cocaïne op de kassa en de bar werkelijk schrikwekkend is. Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat hij onwetend zou zijn van het aanwezige druggebruik dan wel verhandeling van drugs in zijn instelling. Verzoeker ontkent naar aanleiding van de hoorzitting zelfs niet dat er wel degelijk sprake is van een drugsproblematiek in zijn etablissement en houdt voor dat hij heeft beslist om in dit opzicht de toiletten na twee uur ’s nachts te sluiten. Een en ander wordt nog versterkt door het gegeven dat de politiezone reeds in januari 2014 informatie verkreeg van het aanwezige druggebruik/en –handel.

De verwerende partijen besluiten dat er voldoende indicaties zijn om aan te nemen dat deze instelling geen toevallige locatie is van een eenmalig gebruik, maar integendeel door de wijze van exploitatie het gebruik van verdovende middelen minstens faciliteert, hetgeen door de drugwet beoogd wordt tegen te gaan. Zulks wordt ook aangegeven door het openbaar ministerie.

Beoordeling

8. Artikel 9bis van de drugwet luidt:

“Onverminderd de bevoegdheden van de rechterlijke instanties en onverminderd het bepaalde in de artikelen 134ter en *quater* van de Nieuwe Gemeentewet, kan de burgemeester, na voorafgaand overleg met de gerechtelijke autoriteiten, indien ernstige aanwijzingen voorhanden zijn dat in een private doch voor het publiek toegankelijke plaats, herhaaldelijk illegale activiteiten plaatsvinden die betrekking hebben op de verkoop, de aflevering of het vergemakkelijken van het gebruik van giftstoffen, slaapmiddelen, verdovende middelen, psychotrope stoffen, antiseptica of stoffen die gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, waardoor de openbare veiligheid en rust in het gedrang komt en na de verantwoordelijke te hebben gehoord in zijn middelen van verdediging, besluiten deze plaats te sluiten voor de duur die hij bepaalt.”

In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen werd deze bepaling als volgt verduidelijkt (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2518/001, 46):

“Door de specifieke aard van deze criminaliteit kan slechts succes worden geboekt door een versterking van het publieke bestuur.

Daarom behoort het de bevoegdheid van de burgemeester – op dit terrein – uit te breiden en hem de mogelijkheid te geven om na voorgaand overleg met de gerechtelijke autoriteiten een sluitingsmaatregel te bevelen wanneer duidelijke aanwijzingen zijn dat in de geviseerde plaatsen activiteiten plaatsvinden die betrekking hebben op de verkoop van drugs.
[...].

De hierbij bedoelde gevallen zijn zeker deze waarin grootschalige gerechtelijke acties hebben plaatsgevonden in de vorm van razzia's, huiszoekingen, inbeslagnames en dergelijke die ruimschoots bezwaren hebben opgeleverd.

Dezelfde aanwijzingen kunnen ook opgeleverd worden door de resultaten van opeenvolgende beperktere controles waarbij vaststellingen worden gedaan op het vlak van verkoop ter plaatse.

In antwoord op het advies van de Raad van State, gelet op de niet onaanzienlijke impact van een dergelijke bestuurlijke maatregel, moet de toepassing ervan voorbehouden blijven tot een beperkt aantal grove schendingen van de drugwetgeving.”

De Raad van State, afdeling wetgeving, had in haar advies opgemerkt (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2518/001, 359):

“Het onderzochte artikel geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen:

1. Dit artikel verwijst naar de artikelen 134ter en 134quater van de nieuwe gemeentewet. De redactie ervan is er duidelijk door geïnspireerd.

Een eerste vraag die rijst, is of deze bepaling, hoewel ze gericht is op de strijd tegen drugshandel, het voormelde artikel 134quater niet overlapt.

2. Ofschoon de bepaling niet volledig ondubbelzinnig is wat betreft de aard van de maatregel waarin ze voorziet – administratieve sanctie of maatregel van administratieve politie – laat het zich aanzien dat het element preventie primeert op de repressieve aspecten ervan en dat het derhalve gaat om een maatregel van administratieve politie.

Bijgevolg moet er de aandacht op worden gevestigd dat het door de aard van deze maatregel, die een beperkende maatregel is, daar hij meer bepaald de vrijheid van handel en nijverheid beperkt, noodzakelijk is het evenredigheidsbeginsel na te leven. In dit verband merkt de afdeling wetgeving van de Raad van State op dat, terwijl het voornoemde artikel 134quater voorziet in een sluitingstijd van maximaal drie maanden, deze in casu het dubbele bedraagt. Bovendien kan deze sluiting alleen na gunstig advies van de gemeenteraad voor dezelfde periode worden verlengd.

Behalve indien zich nieuwe feiten voordoen, is het de afdeling wetgeving niet duidelijk om welke reden zou kunnen worden besloten tot verlenging van de maatregel, daar de inrichting per definitie gesloten is.”

In de Kamercommissie voor de justitie stelt de minister van Justitie voorts uitdrukkelijk (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2518/021, 27):

“Dit artikel is derhalve een bepaling waarvoor [de minister] de volle verantwoordelijkheid opneemt, ook al zal de toepassing ervan moeten worden beperkt tot de ernstige schending van de drugswetgeving”.

Uit de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat de wetgever de bevoegdheden van de burgemeester heeft uitgebreid en versterkt, door hem de bevoegdheid te verlenen een sluitingsmaatregel te bevelen wanneer er, enerzijds ernstige aanwijzingen voorhanden zijn van de in artikel 9bis bedoelde illegale activiteiten die niet alleen herhaaldelijk moeten zijn maar ook zelf een zeker gewicht moeten vertonen en, anderzijds, dat die aanwijzingen ook kunnen blijken uit een éénmalige “grootschalige” controle, voor zover deze wél “ruimschoots bezwaren” heeft opgeleverd.

Anders dan wat verzoeker betoogt, kan aldus in beginsel één controle volstaan ter ondersteuning van een sluitingsmaatregel.

9. In de bestreden beslissing worden zes vaststellingen vermeld die weliswaar specifiek de instelling van verzoeker betreffen, doch er wordt niet betwist dat slechts één controle heeft plaatsgevonden die gelinkt is aan drugs, met name de controle van 15 maart 2014. Aangezien de bestreden beslissing louter steunt op de toepassing van artikel 9*bis* van de drugwet, kunnen de bij die overige controles gedane vaststellingen op zich niet de bestreden beslissing verantwoorden.

Uit de niet-betwiste feiten zoals die blijken uit het bestuurlijk verslag, waren er tijdens die enige controle van 15 maart 2014 blijkbaar een zestigtal mensen aanwezig in de instelling. Vijf personen werden door de drughond “aangeblaft”. Na fouillering werd bij één persoon het bezit aangetroffen van – zoals verwoord in het bestuurlijk verslag – een “gebruikershoeveelheid” cocaïne. Een tweede verklaarde een “joint” te hebben gebruikt. Verder werden er op zeven van de acht geteste plaatsen sporen van cocaïne aangetroffen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op de aanwezigheid van sporen van drugs in diverse plaatsen in de instelling van verzoeker, samen genomen met het vastgestelde drugbezit of persoonlijk gebruik. In de huidige stand van de procedure tonen deze vaststellingen weliswaar aan dat er op het ogenblik van de gedane vaststellingen sporen van drugs – zijnde niet de drugs zelf – aantoonbaar waren, maar de verwerende partijen maken voor de Raad van State niet aannemelijk dat uit de loutere aanwezigheid van die eenmalig vastgestelde sporen van drugs, samen genomen met de omstandigheid dat een aanwezige werd aangetroffen met cocaïne en dat een andere verklaarde een “joint” geconsumeerd te hebben, de burgemeester terecht tot de conclusie mocht komen dat er in verzoekers instelling herhaaldelijk, voldoende zwaarwichtige, illegale feiten plaatshadden die betrekking hebben op de verkoop, de aflevering of het vergemakkelijken van het gebruik van verdovende middelen. Niet aannemelijk is

immers gemaakt door de verwerende partijen dat de loutere aanwezigheid van die sporen (en gebruik) redelijkerwijs moet getuigen van het bestaan van herhaalde – zijnde meer dan eenmaal gebeurde – illegale feiten.

Gelet op de beperkte waarde van deze vaststellingen levert die ene controle op het eerste gezicht niet de “ruimschootse bezwaren” op waaruit “ernstige aanwijzingen” blijken dat er in de instelling van verzoeker herhaaldelijk de in artikel 9*bis* van de drugwet beoogde, voldoende zwaarwichtige, illegale activiteiten plaatshadden met betrekking tot de verkoop, aflevering, of vergemakkelijking van het gebruik van verdovende middelen en psychotrope stoffen die de openbare veiligheid en rust in het gedrang brengen.

De omstandigheid dat op de hoorzitting verzoeker zou hebben verklaard dat er in zijn etablissement sprake zou zijn van een drugsproblematiek, blijkt in deze stand van het geding niet met zoveel woorden uit het overgelegde proces-verbaal van de hoorzitting. Ook de vermelding in het bestuurlijk verslag dat de politiezone reeds in januari 2014 informatie verkreeg van aanwezig druggebruik en –handel, volstaat niet ter adstructie van de bestreden beslissing, bij gebreke aan feitelijke ondersteuning in het dossier van deze blote bewering.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

V. Conclusie

10. Uit wat voorafgaat volgt dat de in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de burgemeester van de stad Roeselare van 21 maart 2014 tot de sluiting van café M-Onkeybar op basis van artikel 9bis van de drugwet gedurende een termijn van 1 maand, meer specifiek van 22 maart 2014 tot en met 21 april 2014.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 april 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Debersaques